



GRAJSKA RAZVALINA PRI
VIŠNJI GORI (DOLENJSKO)

Pred večno lučjo.

Črtica. — Spisal Adolf Robida.

Po svojem prijatelju sem podedoval nekaj pisem in dnevnikov. Pismo, ki mi ga je pisal prav pred smrtjo, sem shranil kot dragocen spomin ...

* * *

Tesno mi je pri srcu, čudno v duši. — — — Poln nemirnega hrepenenja in želja sem hitel naprej po cesti in med ihtече prošnje neutešenega srca je silil strah. Po vsem telesu sem se tresel, srce mi je utripalo nemirno, v prsih me je dušilo, v glavi se je rodilo tisoč misli; a vse le za trenotek; — kakor blisk se je izgubilo vse in ostavilo temo. Po takih trenotkih ne vem, če sem sploh kaj mislil; če sem, je pa vse moje misli izpodrinilo naposled eno samo čuvstvo bojazni, obupa, trepeta ...

Ustna so se mi konvulzivno tresla, kri mi je šinila v glavo, in — kar nakrat sem zopet pobledel. — Glava je postajala težka, čutil sem, kot bi me kdo z žarečo iglo zbodel; in konec igle, ves razbeljen, je ril in silil po možganih, vzbujajoč tisoč in tisoč bolečin ob spominu na njo ... Noga se mi je šibila v kolenu, in kakor bi mi v mrzli zimi kdo ulil ledene vode po hrbtu, sem začutil utrujenost po sebi.

Prijel sem se za prsi, srce je za trenotek nehalo utripati; hipoma sem šinil z roko h glavi, da jo umirim. Rezek pisk tramvaja, ki je vozil z ovinka, me je dirnil in vzbudil ...

Kje sem?

Mimo mene je šel človek. Zavedel sem se. Nasloniti sem se moral ob zid, da nisem omedlel. Tako strašna je bila zavest, da izgubim njo, ki je vredna mojega hrepenenja.

Pred dušo je vstajala bela krsta, beli venci in beli trakovi. Videl sem svojo Elo na mrtvaškem odru; tako mirna je bila, oko zastrto za vedno — roke sklenjene za vedno — in oni nebeški mir, razlit po mladem licu. — Lasje so ji silili v obraz, vsa bleda je bila, in začutil sem čudni duh zastrte sobe, v kateri leži mrlič. In zdelo se mi je, da je odprla oko in me pogledala za hip, da zopet zamiži za vedno.

Divje sem kriknil. — — — Zopet je vstalo v meni onih tisoč nemirnih in begajočih misli. Hitel sem naprej, vedno hitreje in hitreje, da si preženem obup in bolečino.

Po tleh je bilo vse zamrzlo, ljudje so hodili svoja pota tiho in hitro; silen mraz je bil, a mraza še občutil nisem; odpel sem si suknjo, hotel sem